

VIỆT TỬ

“Cơn ác mộng của người thợ... sân”

KHÔNG CẦN TÌNH Y CÙNG CÓ THỂ NHẬN RA TRONG KHI NÓI CHUYỆN, TAY ĐẠO DIỄN TRẺ NÀY RẤT HAY DÙNG CHỮ: “VỀ BẢN CHẤT MÀ NÓI...” - CỨ NHƯ THỂ HÀN LUÔN LO LẮNG NÓI GÌ, LÀM GÌ CÙNG MƠI CHỈ CHẠM VÀO HIỆN TƯỢNG. DÙ CÙNG “VỀ BẢN CHẤT MÀ NÓI”, THÌ VIỆT TỬ THỰC SỰ LÀ MỘT HIỆN TƯỢNG KHÔNG THỂ BỎ QUA CỦA SHOWBIZ VIỆT: THÀNH DANH KHI CÒN RẤT TRẺ, Ở MỘT ĐỊA HẠT MÀ “KHÔNG (MÁY KHI) CÓ ĐẤT DÀNH CHO NGƯỜI (CHƯA) GIÀ”; ĐẠO DIỄN, MÀ NHỮNG CON ỐC VÍT BẮT CHẶT NHẤT VÀO BẢNG TÊN CỦA TỬ LÀ: “NHẬT THỰC” - LIVE SHOW KHỎ QUÊN CỦA HÀ TRẦN (2002), CON ĐƯỜNG ÂM NHẠC, DFS (TRONG ĐÓ ĐÌNH ĐÁM NHẤT LÀ VỖ THỜI TRANG “CƠN ÁC MỘNG CỦA NGƯỜI THỢ MAY”), VÀ GẦN ĐÂY, LÀ NHỮNG SỐ ĐẦU TIÊN ẢNH TƯỢNG CỦA SERIES “KHÔNG GIAN ÂM NHẠC” VỚI NHỮNG CUỘC “CƯỜNG HỒN” ĐỘC ĐÁO: LÝ & DUONG, TUẤN NGỌC & NGUYỄN THẢO... CÒN “VỀ HIỆN TƯỢNG MÀ NÓI”, THÌ QUẢ TÌNH HÂN CÙNG RẤT HAY GẤP “ÁC MỘNG” - NHƯ MỘT THỨ NGHIỆP CHUÔNG, TRÊN HÀNH TRÌNH VÁC SỪNG “ĐI SÂN” CẢM HỨNG SÁNG TẠO...

Giám đốc sáng tạo **HÀ ĐỖ**
 Nhiếp ảnh **TUẤN FR**
 Trợ lý **LÝ BÌNH SON, CẨM HUYỀN**
 Tổ chức sản xuất **HELLOS Stylist DIDI**
 Trang điểm **TÙ SHARK**
 Trang phục và phụ kiện **KENZO, SALVATORE FERRAGAMO, CARTIER**

ĐẠO DIỄN VIỆT TÚ:

“Muốn nhanh thì phải từ từ!”

NHUNG MUỐN “TỪ TỪ”, ĐÔI KHI LẠI CÙNG CẦN PHẢI “NHANH”. LỄ HỘI PHÁO HOA ĐÀ NẴNG, CARNAVAL BIỂN NHA TRANG, FASHION BOULEVARD, SERIES KHÔNG GIAN ÂM NHẠC... VÌ VẬY LÀ NHỮNG CỤ GHI ĐIỂM LIÊN TIẾP VUA QUÀ CỦA TÚ, SAU KỲ “NGỦ ĐỒNG” KÉO DÀI. ĐỂ RỜI SAU ĐÓ, LẠI BUNG BAO ĐÁ: “MUỐN NHANH THÌ PHẢI TỪ TỪ” - “CẦU THẦN CHÚ” MÀ LÚC NÀY TÚ ĐẶC BIỆT TÂM ĐẮC, VÌ ĐÃ TỪNG CÓ CÔNG CỨU TỪ RA KHỎI MỘT CÓN STRESS, CÁCH ĐÂY KHÔNG LÁU.

Thực hiện **THƯ QUỲNH**

SÁNG TẠO ĐÔI KHI LÀ SỰ THOÁT HIỂM

Thực dậy bằng một cú vươn vai đáng nể - điều đó có khó khăn?
Thực ra thì thói quen làm việc của tôi vẫn thường là thế: làm việc theo chu kỳ và để có được một chu kỳ thành công thì trước đó, tôi cần một thời gian tái khám phá bản thân và tích lũy năng lượng.

Để có được những lời mời đáng giá trong nghề này, ngoài sức hút thương hiệu, liệu còn cần đến những động tác vận động hành lang, an rạn cánh khác?

Về mặt bản chất mà nói, nó đơn giản chỉ là “thiên thời, địa lợi...”. Việc nó đến là nó đến, thành là nó thành, được là nó được, chứ không thể cố mà có được. Tôi nghĩ, mình may mắn khi vào thời điểm này, dư luận, truyền thông thường quan tâm tới những người làm nghề chúng tôi không chỉ trong chuyện chuyên môn mà còn cả những gì liên quan đến họ.

Đạo diễn có tên ở nhà mình giỏi lắm đêm chưa quá đầu ngón tay, học thuộc dễ mà!

Đạo diễn có tên ở đâu cũng ít chứ không riêng gì ở đây, vì ranh giới giữa một đạo diễn giỏi và một đạo diễn kém nhiều khi cách nhau chỉ một tích tắc. Vào cái tích tắc ấy, mình phải bấm được đúng cái nút ấy, hên mà đúng thì được! May cho tôi, không chỉ trong nghề này, mà còn trong cuộc sống, từ bé tới giờ, là toàn thoát hiểm vào phút chót. Về mặt bản chất mà nói, sáng tạo cũng vậy, đôi khi là sự thoát hiểm!

Chẳng hạn?

Chuyện này không liên quan gì đến công việc: Hồi bé, có lần tôi

nghĩ ra trò nhảy từ cái cầu cao mười mấy mét xuống sông, suýt nữa trời vào gầm cái sà lan chở cát. Cú ngã chí mạng, không biết sao lại thoát.

Nghịch gồm nhì! Nhưng trông anh thì cũng có thể đoán là có một tuổi thơ và tuổi trẻ ư phá phách cỡ nào!

Tôi với bề ngoài mà mọi người vẫn nhìn thấy thực ra không giống lắm với những gì ở bên trong. Về chuyện nghịch phá, đúng hơn là một giai đoạn nổi loạn, không phải để làm gì tiêu cực cho xã hội mà chỉ đơn giản là muốn khẳng định cái tôi của mình với gia đình và những người xung quanh: say Beatles, Metalica, Aerosmith,... nghiện breakdance, trượt skateboard, ưa điện quần rách và thậm chí không từ cả bỏ học bỏ nhà đi bụi...

May quá, độc giả của Đẹp không phải là các cô cậu mới lớn!

Mỗi thế hệ tuổi trẻ có một cách phản ứng khác nhau để khẳng định cá tính của mình cũng như để chứng minh mình đã trưởng thành. Tôi làm vậy để chứng minh mình đã lớn - theo cách nghĩ trẻ con của mình. Tôi nghĩ mình có lẽ là trường hợp hy hữu vì với những gì tôi đã trải qua, lẽ ra giờ này tôi đã phải ở đâu đó tối tăm lảm. Chính các thầy cô cũ của tôi cũng sững sốt khi gặp lại tôi sau này vì tôi từng khiến họ nghĩ: Ông tướng này sau này mà không hư là may lắm rồi!

NGHỀ NÀY KHÔNG ÁP ĐẶT CÙNG KHÓ!

Đến lượt mình làm bố thì thấy sao?

Phải làm sao cho con cái không phải tìm cách “thương lượng” với bố mẹ bằng cách bỏ nhà - đó là cả một nghệ thuật cần đến sự kiên trì kinh khủng của những người làm cha làm mẹ.

Và cả làm đạo diễn nữa chứ? Vì “bệnh” của đạo diễn là áp đặt mà, nhất là những tay có cá tính mạnh!

Về mặt bản chất mà nói, nghề này nó cũng giống như nghề huấn luyện viên bóng đá. Trong cuộc chơi của một tập thể toàn ngôi sao, anh phải là người nghĩ ra ý tưởng để sắp xếp đội hình sao cho ổn thỏa nhất mà thường số đông thì mỗi người một ý. Để bảo lưu được ý kiến của mình hay nói cách khác là áp đặt ý kiến đó, cũng cần một nghệ thuật. Đó chính là nghệ thuật thương lượng, sao cho mọi người không có cảm giác cảm giác họ bị biến thành con rối. Điều này giải thích tại sao trong ekip của tôi tận tới giờ vẫn có những người bạn đồng hành suốt gần chục năm qua, dù đã từng trải qua bao trận cãi cọ vì sự “áp đặt” đó. Tôi đặc biệt thích công thức “win - win” (đôi bên cùng có lợi), vì nó giúp tôi và mọi người cùng được hưởng lợi mà không ai nọ ai.

Sợ nọ nần đến thế sao? Chẳng phải nghệ thuật cũng chính là một môn nọ dối ư - theo cách nhiều dân nghệ nhà ta vẫn nói!

Tôi không thích nọ ai cả, bởi điều đó làm cho mình bị bối rối và ngăn cản sự quyết đoán của mình. Chương trình của chồng, vợ muốn mời khách hàng của vợ đi xem, vợ sẽ mua vé. Hôm rồi, show Nguyễn Lê, nhạc sĩ Huy Tuấn gửi tặng vé, tôi từ chối. “Chương trình bán được vé, và chúng ta sống được bằng nghề - Đó chẳng phải là mơ ước của anh em mình sao?”, tôi giải thích với anh Huy Tuấn lý do tôi chọn cách mua vé.

Cùng với cố gắng góp phần tạo ra một nền công nghiệp giải trí đích thực bằng những sản phẩm đẳng hoàng tâm huyết và có chất lượng, chúng tôi mong muốn tạo ra một thói quen tốt để có được một thị trường nghệ thuật đúng nghĩa từ những hành động nhỏ nhưng thiết thực và văn minh như vậy. Có điều, để hình thành nên được một thói quen văn minh trong xã hội, không thể ngày một ngày hai mà được. Muốn nhanh thì phải từ từ!

TÔI VỪA ĐI LẠC

Khổ nỗi Việt Tú nào có chịu “từ từ”!

Có những lúc mình đã đi nhanh để kịp với may mắn của mình. Tôi không phủ nhận rằng mình đã có được thành công với tốc độ của một quả tên lửa nhưng cái gì cũng có hai mặt. Việc đến đích sớm quá đôi khi mang lại cho mình sự chủ quan vì thiếu những trải nghiệm đa chiều. Sau đó là cảm giác hoang mang khi chưa kịp chuẩn bị một kế hoạch dài hơi, chưa kịp tính trí... “Muốn nhanh thì phải từ từ!” - câu nói đó đến với tôi vào đúng lúc tôi đang trong một cơn stress kéo dài cách đây chưa lâu (chính là “kỳ nghỉ đông” mới đây nhất). Một sự hiểu nhầm đã lấy đi ekip của tôi. Điều đó đã khiến tôi không vui, tôi thấy rất khó chịu, vì tôi ghét sự cô độc...

Cảm giác đi lạc khỏi đội hình?

Tôi cũng không biết tôi lạc khỏi họ hay họ lạc khỏi tôi nữa. Chỉ biết là hai bên bị mất tín hiệu, bỗng dưng không còn tìm được tiếng nói chung. Và đó thực sự là một cú sốc lớn đối với tôi bởi trước nay, tôi vốn rất tự hào về

khả năng kết nối của mình. Tôi có đọc thấy một nghiên cứu chỉ ra rằng ở Mỹ, đối tượng tự tử cao nhất không phải là những kẻ bần cùng nghèo khổ mà lại chính là những người thành đạt, đơn giản chỉ vì họ không có thói quen và kinh nghiệm đối diện với thất bại. Có tin được là có những quãng tôi ở lì trong nhà suốt ba tháng trời không. Có những hôm đi như mộng du từ tầng 19 xuống tầng 1, rồi lại đi lên, lên rồi lại xuống. Có những thời điểm phải nói rất buồn cười, lơ ngơ lơ ngơ như kẻ mất hồn, cảm giác mình về hưu được rồi. Sao nhi, có lẽ đó là lúc mình đi tìm. Tìm lại chính mình và động lực làm việc mà mình đã bỏ quên đâu đó trong sự thành công...

Thường thì những khi ngủ đông và đi tìm như thế, anh làm gì, ngoài việc bấm liên tục thang máy?

Tôi đi bơi, ở cái bể bơi trên nóc nhà, rồi khi nằm phơi nắng thì mở phonebook tìm lại những số điện thoại đã lâu không gọi, những người bạn đã lâu bỏ quên họ vì guồng quay công việc. Cũng có lúc tôi tắt điện thoại. Có lúc lại quyết định đi nước ngoài xem show. Đi chơi, gặp gỡ nhiều người nhiều giới.

Cảm giác mỗi lúc xem show ngoại về là gì? Có nản, và nghĩ không có tiền thì đừng mơ công nghệ?

Tôi đã từng có thời gian bị sốc, và thấy giấc mơ của mình tan ra như bong bóng xà phòng vì những thứ tôi được xem ở nước ngoài. Cảm giác đó làm tôi tê liệt mất vài tháng không muốn làm gì sau khi trở về Việt Nam. Nhưng cuối cùng, tôi ngộ ra một điều, nếu bạn làm việc ở đâu thì hãy làm tốt nhất công việc của mình ở đó, hãy là người tốt nhất. Không ai có thể sau một đêm mà có thể trở thành người khổng lồ cả. Thị trường giải trí ở đâu cũng vậy, không thể đốt cháy giai đoạn. Nước ngoài, họ đã đi trước chúng ta một quãng đường dài. Bạn có biết cái bàn nâng những năm đầu tiên của thế kỷ trước họ làm bằng gì không; rỗng rọc với tay đòn xoay bằng gỗ, dây thừng làm xích vận hành, và quay tay đấy, tại sao bây giờ họ lại thành cả một nền công nghiệp. Vậy hãy bình tĩnh. Nhà Phật có câu tôi thấy rất hay: Biết đủ là đủ! Sự nhất là sống nhặt nhèo, chả vì cái gì, chả sống cho ai, kể cả cho mình...

“STOP” THÌ KHÔNG, NHƯNG “PAUSE” THÌ OK!

Thất bại nào với anh là đáng sợ hơn: một chương trình không thành công, hay sự ra đi của ekip?

Sự lạc lõng và đánh mất mình mới là đáng sợ! Nhớ “Cơn ác mộng của người thợ may” không? Làm cái đó, tôi không nghĩ về sau đôi lúc nó lại vận vào mình. Người nghệ sỹ, sau khi đạt được đến một đỉnh cao sáng tạo nào đó, sẽ có những lúc bị chứng lại và chìm vào ác mộng, rồi rơi vào một cái hố đen, nơi những cây kim, cái thước... bỗng chốc quay ra chống lại chính anh. Điều tệ hại này xảy ra với tôi cách đây hơn năm. Với tôi đó thực sự là một cơn ác mộng.

Cách nào để ra khỏi ác mộng?

Bài học chúng ta nhận được khi đi mấy bay: Khi có sự cố, mời quý khách đeo mặt nạ cho mình trước rồi hãy đeo mặt nạ cho trẻ em. Phải tự mình cứu mình đã rồi mới có thể giúp được người khác! Tôi tiếc là hồi đó, tôi

Việc của tôi chỉ là làm cho tốt phần việc của mình, ngoài ra không có tham vọng cứu rỗi thế giới.

đã để quá nhiều thứ trong đầu, lo cho những gì không đáng lo, trong khi lại bỏ bê chính thứ quan trọng cốt lõi nhất là bản thân mình. Chính câu này và câu "muốn nhanh thì phải từ từ" là hai câu nói đã làm cho tôi thay đổi rất nhiều trong cách tư duy và hành động của mình.

Một đồng nghiệp của anh nhận xét rằng: Lợi thế, nhưng đồng thời cũng là nhược điểm duy nhất của Tuấn không gì khác - chính là... tuổi trẻ. Trẻ thì nhiệt huyết, dám phá cách, nhưng cũng có thể rất dễ chán, dễ tổn thương và làm người khác tổn thương nữa...

Nhân vô thập toàn, ai mà chẳng có nhược điểm. Vì vậy tôi không cố gắng làm một người hoàn hảo mà chỉ cố gắng làm một người biết lắng nghe để khắc phục nhược điểm của mình và biến nó thành điểm mạnh thay vì để nó ảnh hưởng đến công việc.

Anh đã bao giờ ngại khó mà bỏ cuộc?

Đời tôi có một lần bỏ cuộc mà sau đó cứ ám ảnh mãi và tôi tự hứa với mình sẽ không bao giờ được phép lặp lại nữa: đó là lần giữa chừng rời khỏi ekip thực hiện show "Mưa" của chị Phương Thanh, khi mọi việc đã gần hoàn tất, vì hiểu nhầm một cộng sự. Cũng may lần đó có Dũng Khùng bạn tôi gánh giúp. Đó là một bài học lớn, vì từ đó tôi hiểu ra rằng, là người chuyên nghiệp mà dừng lại giữa chừng (cho dù với bất kỳ lý do nào) thì là đồng nghĩa với thất bại. "Không gian âm nhạc" đã đi được 4 số, nếu nhìn bên ngoài chắc ai cũng nghĩ chương trình hẳn rất xuôi chèo mát mái. Nhưng mấy ai biết, có những chương trình chúng tôi phải đứng trước lựa chọn: làm hay hoãn, tiếp tục hay ngừng lại, và chính câu chuyện hồi làm show của chị Phương Thanh đã giúp tôi rất nhiều trong việc ra quyết định phải đi tới cùng với những gì mình làm, cho dù kết quả thế nào. Tôi nghĩ mình phải cảm ơn chị Thanh về điều này, vì hồi đó chị không những không giận tôi mà sau này còn góp mặt trong rất nhiều chương trình mà tôi cần đến chị. Tôi may mắn khi đã có được những người bạn độ lượng đã cho mình những trải nghiệm quý giá để trưởng thành như ngày hôm nay.

Ý nghĩ bỏ cuộc thường lung lạc con người ta khi nào?

Biết cảm giác của người tập chạy trên bàn chạy không: càng gần đến đích lại càng chính là lúc dễ bỏ cuộc nhất vì lúc đó năng lượng thì đã gần cạn, còn sự chịu đựng cũng đã tới ngưỡng rồi. Có gì đâu, chỉ cần đưa tay nhấn nút STOP, là xong, cần thì mai tập tiếp! Một cuộc đua chỉ có mình mình biết, việc gì phải sợ. Bỏ cuộc vì thế dễ lắm! Làm một người vợ vẫn cũng dễ lắm! Vì nhấn STOP được một lần thì sẽ nhấn được mãi...

Vậy sao anh không chọn nút PAUSE?

Thì đó chính là hai năm vừa qua đấy, chính là kỳ "ngủ đông". STOP thì không, nhưng PAUSE thì OK! Nhưng trước khi nhấn nút PAUSE cần phải hoàn thành hết những gì còn dang dở đó, đừng có bày ra đấy rồi mặc kệ.

Anh bảo hai năm rồi anh đối diện với khủng hoảng. Vậy chương trình Hoa hậu Việt Nam 2010 thì sao?

Hoa hậu Việt Nam 2010 là một cơ hội lớn để tôi ra khỏi giấc ngủ đông của mình, một cơ hội mà khó đạo diễn nào có thể từ chối vì nhà đầu tư sẵn sàng đáp ứng mọi nhu cầu của tôi và ekip với chỉ một yêu cầu duy nhất: Phải thành công hơn chính sự kiện này trước đó. Tôi nhận lời vì cho rằng nó sẽ là một đòn bẩy để đưa mình trở lại với guồng công việc quen thuộc. Song nếu để vui, để giúp thoát ra khỏi khủng hoảng hoàn toàn thì chưa, vì bấy nhiêu mới chỉ là một đốm, chưa đủ thành vệt.

Bây giờ thì thành vệt rồi đấy thôi!

Chưa biết được! Có khi phải đợi đến cuối chu kỳ mới biết nó là đốm hay vệt.

CÓ DUYÊN QUAN TRỌNG HƠN CÓ LÝ!

Trong những cuộc "cưỡng hôn chưa từng có trong lịch sử" mà anh vừa thực hiện: Lê Cát Trọng Lý + Tùng Dương, Tuấn Ngọc + Nguyễn Thảo,... anh thấy thú vị cuộc nào nhất?

Nếu như phép cộng Dương + Lý là một món mù tạt xộc thẳng vào mũi làm người ta nhớ mãi, thì Nguyễn Thảo + Tuấn Ngọc lại là một thứ bột rất mịn, mịn đến nỗi khi nếm nó, người ta chịu không biết nó được làm từ gì. Nó cũng giống như ly rượu vang mà người ta lắc mãi, người mãi cũng chịu không biết nó có mùi gì, chỉ có thể nói: Ngon! Tôi khoái nhất là cặp Nguyễn Thảo + Tuấn Ngọc cũng vì cái vị mịn không lý giải được ấy.

Bằng những cuộc "cưỡng hôn" đó, anh có nghĩ anh đang làm một việc "phi pháp" nhưng có lý, giữa thời buổi mà làng nhạc Việt đầy rẫy những cái hợp pháp nhưng lại vô lý đến mức không thể ngủ?

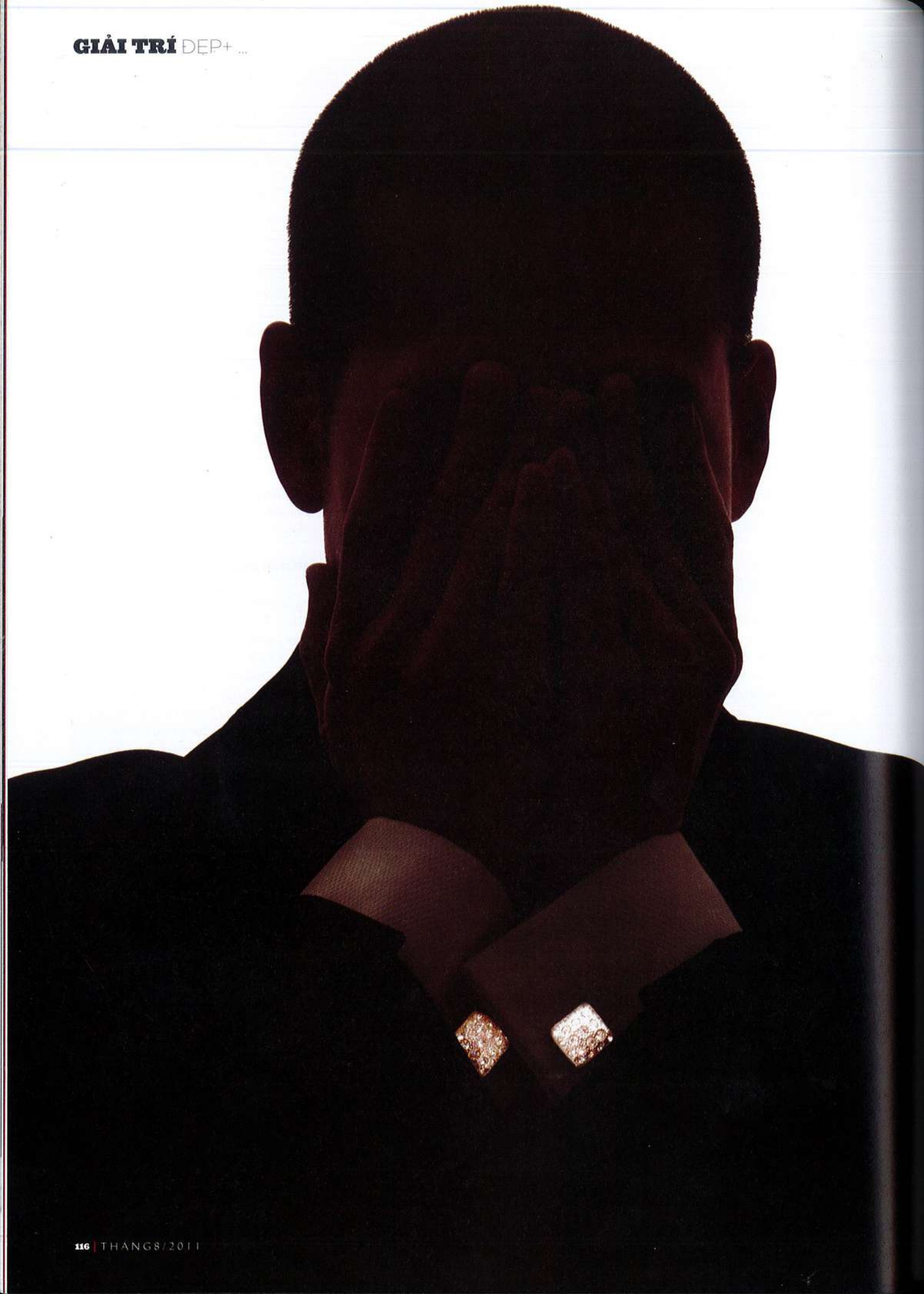
Cái gì cũng phải có duyên, về mặt bản chất mà nói! Có duyên quan trọng hơn có lý!

"Về mặt bản chất mà nói", anh thấy showbiz Việt hiện nay có "thảm họa" không?

Showbiz Việt không phải là việc của tôi. Việc của tôi chỉ là làm cho tốt phần việc của mình, ngoài ra không có tham vọng cứu rỗi thế giới. Cái thế giới ấy tự nó sẽ tốt lên khi cùng lúc có nhiều người cùng nhau làm mỗi người một việc tốt (cho mình). Biết chuyện "mười ông uống rượu" chứ? Ông nào cũng nghĩ 9 thằng kia mang rượu đến là đủ, vậy mình mang nước là, kết quả là cả bọn phải uống nước là. Nhiều thứ ở mình kém đi, có khi cũng vì cái ý nghĩ mang rượu là việc của người khác...

Người mang rượu, anh cảm tình con gì?

Tôi sinh đúng hôm 30 Tết năm 1976 - gạch nối giữa Bính Thìn và Đinh Ty, đáng là rắn, sau lại được là rồng, may thế!

*Nhà Phật có câu tôi thấy
rất hay: Biết đủ là đủ! Sợ
nhất là sống nhạt nhẽo,
chả vì cái gì, chả sống cho
ai, kể cả cho mình...*

CA SĨ TRẦN THU HÀ

“Chứng nào Tú còn “điên”, tôi còn hợp tác”

CÂU CHUYỆN VỀ VIỆT TÚ ĐƯỢC TRAO ĐỔI VỚI TRẦN THU HÀ, VUA NHƯ MỘT CÔNG SỰ THÂN THIẾT CỦA VIỆT TÚ, VUA ĐỒNG THỜI LÀ MỘT BẠN HỌC Ở TRƯỜNG NHẠC, KHI CẢ HAI CÒN LÀ NHỮNG KẺ VÔ DANH. “TÔI CÓ THỂ HỢP TÁC VỚI RẤT NHIỀU NGƯỜI, MỖI ĐẠO DIỄN NƯỚC NGOÀI CÙNG TRONG TẦM TAY. NHƯNG TÔI CẦN NGƯỜI MÀ TÔI CÓ THỂ TRAO ĐỔI VÀ ĐỒNG SÁNG TẠO, NGƯỜI CẢM NHẬN ĐƯỢC THẾ GIỚI RIÊNG CỦA TÔI VÀ BIẾN HÓA THÀNH SÂN KHẤU”.

Thực hiện ĐỨC HUY

HƠN CẢ KINH NGHIỆM, LÀ SỰ DÁM TRẢI NGHIỆM

Nhiều người “khen” Hà Trần tình đời lời Việt Tú ra ánh sáng khi “hắn ta” còn chưa có chút danh phận nào với nghề đạo diễn. Xin hỏi, chị có nghĩ là nếu không phải chị mời, thì với tính cách và con người của bạn chị thì anh ấy cũng sẽ trở thành một đạo diễn không? “Chẳng phải người ta vẫn nói nghề chọn người, chứ người ừ khi chọn được nghề!”

Tôi thấy mọi con đường đều bắt đầu từ những cơ hội. Trong đời có cả ngàn cơ hội đi qua, cái nào mình nắm bắt được, thành công và phát triển tiếp thì thành nghề. Ngày làm “Nhật thực” có bao nhiêu đạo diễn cả tên tuổi lớn, tên tuổi vừa hào hứng nhận lời trước Tú. Nhưng hoặc do họ nghĩ đây là cơ hội kiếm tiền và đòi hỏi quá cao, kinh phí không đáp ứng nổi trong khi cả ekip tiết kiệm từng xu để đổ vào chương trình, hoặc họ để cái tôi bản thân quá lớn nên tôi thấy không ổn. Là người viết kịch bản sân khấu, tôi cũng độc đoán theo một kiểu là tôi cần những người hợp tác hình dung được cái khung đã xây dựng, và đưa sáng tạo chuyên môn của họ vào đó. Nếu tôi là ca sĩ chính, nhân vật chính đã không có công làm nổi bật mình nhất thì tại sao lại phải mời những ông đạo diễn cứ muốn “chôm lửa” của “Nhật thực”? Sau khi trao đổi, tôi quyết định chọn Tú vì cậu ấy tư duy văn minh, hiểu việc, và quan trọng nhất là mới. Tôi không cần người nhiều kinh nghiệm, tôi cần người dám trải nghiệm một thử thách mới và đi đến tận cùng cảm xúc. Tôi rất dè dặt những số diễn hoàn hảo nhưng an toàn và không đầy được cảm xúc người xem lên đến cao trào. Chương trình của tôi là cơ hội cho Tú. Nắm bắt và đẩy nó lên thành nghề, đó là ở tài năng của Tú.

Cái công chị “nhìn ra” Tú thì rõ rồi, nhiều người nói rồi. Giờ thì nói đi, Tú tiến bao xa so với ngày đầu tiên chị mời Tú đến với mình?

Tiến xa hơn nhiều chứ! Nếu chỉ dừng ở đó thì giờ này ai mời?

Chưa sẵn sàng làm show riêng tiếp theo nhưng lại nhận lời làm nhân vật chính cho “Không gian âm nhạc” tháng 9 tới, có phải cú gặt đầu này là vì Tú? “Ngoài quan hệ bạn bè, Tú có điều gì thuyết phục chị trong nghề nghiệp?”

Đúng là tôi chưa sẵn sàng làm liveshow nhưng cho “Không gian âm nhạc” tháng 9 này tôi đang hào hứng đếm từng ngày đây và coi như đó là khởi động cho những dự án sau này với Tú. Tôi có thể hợp tác với rất nhiều người, mời đạo diễn nước ngoài cũng trong tầm tay. Nhưng tôi cần người mà tôi có thể trao đổi và đồng sáng tạo, người phải cảm nhận được thế giới riêng của tôi và biến hóa thành sân khấu. Chương trình của tôi thì không thể hợp tác với một ông đạo diễn chỉ đầu đứng đấy được.

TÚ RẤT GIỎI XOAY XÖ

Chị có nghĩ, nghề đạo diễn như Tú, trẻ, bạo và cấp tiến, thêm một chút máu liều nữa... là có thể thành công?

Ngày học trường nhạc Tú là đứa nghịch phá, là lạ. Sau này thấy bạn làm đạo diễn video ca nhạc, tôi rất ngạc nhiên. Đang học nhạc, lại chuyển sang làm đạo diễn là sao? Xem thử thì thấy cũng ổn. Cũng nhờ cái lạ, cái ương ấy mà Tú mới sớm được đề ý và trở thành đạo diễn. Làm nghệ thuật phải táo bạo, liều lĩnh, tự tin mới có thể khắc họa một chân dung riêng được.

Trước Tú có những cái tên như Phạm Hoàng Nam, Tất Mi Loan - mạnh về âm nhạc, có đạo diễn

Huỳnh Phúc Điền mạnh về hình ảnh và tạp kỹ... Theo chị, Tú mạnh về điều gì?

Ưu thế của Tú là khả năng phối hợp và dùng đúng người đúng việc. Tôi cũng cho rằng Tú có thể mạnh ở hình ảnh. Sân khấu kết hợp với video luôn là điều tôi chờ đợi trong những chương trình của Tú.

Tú làm thời trang tốt nhất, có lẽ vì anh ấy yêu và sành thời trang. Còn Tú làm âm nhạc, chị thấy sao? “Tú đầu hần là người yêu nhạc?”

Nghề đạo diễn ăn nhau ở khả năng điều hành và cái nhìn tổng quát. Tôi không biết đạo này Tú nghe gì nhưng hỏi trước tôi với Tú rất hay trao đổi đĩa nhạc. Tú cũng toàn nghe những thứ “lúng kúng” giống tôi, kiểu như Pottishead, Bjork, Massive Attack hay Tricky... Nói chung thích nghe toàn nhạc underground thì cũng khó đòi hỏi cậu ấy am tường nhạc Việt được.

Chị quan sát cả trong và ngoài nước rồi, chị thấy đạo diễn nhà mình cũng khổ chứ? “Cái có thể làm được thì phải có

tiền, còn ở tiền mà làm kiểu giặt giũ và vai, xoay xở mới lộ mặt kẻ sáng tạo - Điều này có chính xác?”

Nghề nào cũng thế, để chơi được cái mình thích phải có tài chính. Đạo diễn thì cực hơn ca sĩ, hát xong chúng tôi chạy show khác chứ đạo diễn một chương trình ngốn cả tháng làm việc. Tú rất may mắn và giỏi ở chỗ đã xoay xở để được làm những gì mình thích. Thế là thành công hơn người rồi!

Thị trường trong nước quanh quẩn vài gương mặt đạo diễn. Chị thấy cơ hội cho Tú có nhiều?

Có cung thì sẽ có cầu. Nếu tương lai có nhiều việc cho đạo diễn thì sẽ nảy nở cơ hội cho những đạo diễn mới. Còn ít việc quá thì vẫn chỉ những gương mặt đương thời thôi.

Dự án hợp tác với Tú mà lúc này chị nói là chuyện tiếp theo hay lâu dài?

Chứng nào Tú còn dám “điên”, còn dám thử nghiệm thì tôi với Tú còn hợp tác. Ngày nào Tú trở nên an toàn thì tôi sẽ tìm đạo diễn mới.

ĐẠO DIỄN NGUYỄN QUANG DŨNG

Với tôi, Việt Tú là một tính từ!

MỘT ĐẠO, KHI ĐIỂM DANH CÁC ĐẠO DIỄN MỚI, TRẺ Ở HAI MIỀN, NGƯỜI TA HAY KHÁO: “SÀI GÒN CÓ DŨNG KHÙNG, HÀ NỘI CÓ VIỆT TÚ”. GIỜ LÀ LÚC MỘT TRONG HAI “ĐÔI TRỌNG” ẤY ĐẶT NỬA CÒN LẠI LÊN BÀN CÁN CỦA ĐẸP+ ...

Anh đề ý đến Tú trước tiên có phải vì cái câu mà dân tình kháo đấy?

Chính xác! Nghe người ta đồn thế, chúng tôi hẹn nhau làm thử một châu cả phê xem sao. Kết quả là cả cuộc chẳng ai bàn gì đến nghệ thuật mà chỉ mách nhau mấy chỗ ăn chơi ở Sài Gòn và Hà Nội (tôi và Tú có chung một đam mê lớn là... sushi). Thế là thân! Tôi ấn tượng Tú trước nhất ở ngoại hình: Có chiều cao ngang tầm với tôi - điều đó hiếm thấy!

Sushi và chiều cao, thế là thân, đơn giản thế sao?

Nói thật, ở trong nghề khi bạn thấy ai làm cái gì được, có tính cách, có trách nhiệm là dễ quý lắm. Tú là một trong số những người làm nghề mà tôi quý vì hội đủ những tố chất trên.

Sau khi xem Tú và gặp Tú ở ngoài đời, anh có thấy có “độ vênh” nào giữa người và việc, giữa “cha” (người sáng tạo) và “con” (sản phẩm nghệ thuật)?

Tú thuộc dạng “quái tượng”, rất thời thượng, lại có vẻ lém lỉnh. Nhưng những gì Tú làm thì lại có vẻ trầm tư, triết lý. Chung quy, cả hai đều có style sành điệu, có độ tinh quái và làm người ta phải chú ý, dù thích hay không. Nên với tôi, Tú là một ca thú vị, có style trong cuộc sống và có góc nhìn rất riêng biệt trong nghề.

Anh làm phim, đồng thời cũng làm cả Duyên dáng Việt Nam. Theo anh thì với một tư duy hình ảnh như Tú, liệu có thể hy vọng một Việt Tú điện ảnh?

Tôi nghĩ nếu Tú thật sự yêu thích phim ảnh và tập trung vào nó thì chúng ta sẽ có thêm một đạo diễn phim rất thú vị.

Hầu hết các đạo diễn tên tuổi cùng lĩnh vực ở ta tập trung tại Tp. HCM. Riêng Tú “đóng quân” ở Hà Nội. Theo anh đó là lợi thế hay bất lợi của Tú?

Tôi nghĩ đó là điều may mắn cho Hà Nội.

Anh nghĩ điều gì sẽ xảy ra khi showbiz Việt thiếu đi một “kẻ điên” như Tú?

Showbiz Việt thì tôi chưa biết sao nhưng trước mắt thì Đẹp Fashion Show thiếu đi một “người quen” mà khán giả từng biết show này sẽ rất nhớ. Và tôi thì thiếu một người bạn giành ăn sushi và giành trả tiền với mình. Với tôi, đó đều là những điều khó chấp nhận!

Nhiều người bảo Tú hay ở cái sự “điên”. Vậy nếu cần chuyển nhượng chữ “khùng” trong nghệ danh của mình cho Tú, anh có chịu?

Bản thân cái tên Việt Tú là đã đủ rồi để không cần phải thêm một từ nào. Với tôi, cũng như trong giới này, danh từ ấy còn đồng thời là một tính từ!

ĐẠO DIỄN PHẠM HOÀNG NAM
**“Việt Tú chỉ có
 một nhược điểm”**

“TÔI MUỐN MỜI ANH PHẠM HOÀNG NAM NHƯNG ANH ẤY LẠI BẬN. TÚ CÓ NGẠI KHÔNG?” – HÀ TRẦN ĐÃ NÓI VỚI VIỆT TÚ – LÚC ĐÓ CÒN “VÔ DANH” NHƯ THẾ, KHI QUYẾT ĐỊNH MỜI TÚ LÀM ĐẠO DIỄN CHO LIVE SHOW “NHẬT THỰC” CỦA MÌNH THAY VÌ PHẠM HOÀNG NAM. ĐỂ RỜI TÚ ĐÓ, CỘNG CHÚNG VIỆT BẮT ĐẦU BIẾT ĐẾN MỘT VIỆT TÚ ĐẠO DIỄN ĐẦY ẮP CÁ TÍNH SÁNG TẠO. HAI NGƯỜI - KỂ ĐẾN TRƯỚC, NGƯỜI ĐẾN SAU NHƯNG ÍT NHIỀU ĐÃ TRỞ THÀNH “ĐỐI THỦ” CỦA NHAU KHI KHÔNG ÍT LẦN ĐỤNG HÀNG VỚI HẾT “NHẬT THỰC” RỒI ĐẾN DFS, MISS VIỆT NAM,... CHẮC CHẴN MỘT ĐIỀU LÀ HỌ RẤT RÀNH VỀ NHAU!

Thực hiện **HỒNG HẠNH**

Theo anh ở Việt Nam

đã có đạo diễn thời trang chuyên nghiệp chưa? Và cần những tố chất gì để đi đường dài với nghề này?

Theo tôi, Việt Nam chưa có đạo diễn thời trang (DDTT) chuyên nghiệp dù DDTT chuyên nghiệp thực sự là chưa cần thiết ở ta trong thời điểm hiện nay. Thế nên, hiện nay, DDTT ở Việt Nam là những người tay ngang từ các ngành gần gũi với thời trang là chủ yếu. Tôi tạm phân biệt DDTT thành hai kiểu: thứ nhất là những show thời trang thuần túy giới thiệu quần áo, trang phục thì kiểu này ai cũng có thể làm được; thứ hai là những show thời trang trình diễn cần ý tưởng... thì chỉ có ít người làm tốt thôi. Với người làm DDTT, tôi nghĩ rằng cần có đất dụng võ mà hiện nay, show thời trang ở ta chưa nhiều nên muốn đi đường dài với nghề thì buộc phải lấy ngắn nuôi dài. Thứ hai, cần có ê-kíp tốt để khi làm thì hiểu nhau và công việc tiến triển tốt. Trong một show diễn thời trang, đạo diễn là quan trọng nhưng không phải là duy nhất, nên sự đồng bộ của ê-kíp là rất quan trọng.

Thời “VTV - Bài hát tôi yêu” lần 1 năm 2002, anh đã nhận diện Việt Tú, và cho đến nay Việt Tú đã trở thành một cái tên rất “hot”. Theo anh thì hiện tại, cậu ấy đi xa so với thời ấy như thế nào?

Tôi nghĩ là cậu ấy đã và đang thành công như thế thôi. Chỉ có cái khác là giờ Tú lộ diện nhiều hơn. Tú có sự độc đáo về tư duy, một cá tính mạnh mẽ, không thích làm những thứ quen thuộc mà chỉ thích phá cách. Lại chịu khó học hỏi và bám sát những trào lưu sáng tạo của thế giới. Một tư duy thông minh và văn minh như thế tất sẽ tạo ra những sản phẩm khác thường!

Rồi sau đó, hai người về như lại rất có duyên “đụng nhau”. Mà đầu tiên phải kể đến là live show “Nhật thực” của Hà Trần (rồi sau đó là DFS, Miss Việt Nam...). Anh có cho rằng sự từ chối của anh với Hà Trần đã cho Tú một cơ hội tốt trong nghề (như chính Hà Trần thừa nhận chưa có tên cũng đã từng có cơ hội tương tự khi được mời hát ở “lớp chỗ trống” của một diva đàn chị khác)?

Không, tôi hoàn toàn không nghĩ như thế. Tôi không cho ai cơ hội và Tú cũng không nhận cơ hội gì ở tôi. Live show Hà Trần, tôi từ chối thì Hà mời Tú và tôi thấy rằng Tú đã làm tốt hơn tôi nếu tôi làm chương trình ấy. Vì tôi thực sự không hợp lắm với những ca khúc mà Hà Trần hát trong “Nhật thực”. Tôi theo gu cổ điển, Tú theo gu hiện đại mà hiện đại thì phù hợp hơn với tính chất chương trình của Hà Trần. Thực sự mà nói, đạo diễn ca nhạc ở Việt Nam cũng chỉ quanh đi quẩn lại gần ấy gương mặt, không mời người này thì phải mời người kia thôi. Đạo diễn vốn đã ít, mà những người tạo được phong cách riêng của mình lại càng ít.

Đường như Việt Tú từ “Bài hát tôi yêu” đã chuyển hẳn thành “Vở thời trang tôi yêu” rồi?

Như tôi đã nói ở trên, Việt Tú có một tư duy phá cách, một nền tảng thông minh và văn minh, dám “bay” với những ý tưởng độc đáo. Bản thân Tú là một nghệ sĩ rất thời trang nên Tú chuyển qua làm show thời trang là đúng thôi. Việt Tú chỉ có một điểm yếu duy nhất: đó là thành danh khi tuổi quá trẻ. Và khi người ta trẻ thì sẽ dễ có những ứng xử chưa thực sự khéo léo với xung quanh. Nhưng Tú của hiện tại thì không còn quá trẻ nữa rồi.

TẠP CHÍ ÔTÔ LÂU ĐỜI NHẤT THẾ GIỚI ĐÃ ĐẾN VIỆT NAM

Đón đọc tạp chí AutocarVietnam, thương hiệu quốc tế với lịch sử 116 năm. Tạp chí xe hơi độc lập có ảnh hưởng nhất trên thị trường thế giới, với hơn 5000 road-test, các bài viết bình luận sắc sảo của các chuyên gia hàng đầu từ Anh Quốc và Việt Nam. Thông tin nóng bỏng về những chiếc xe mới nhất trên thị trường. Hình ảnh nguyên bản. Chất lượng in hoàn hảo. Phát hành ngày 15 hàng tháng.

AUTOCAR
 VIETNAM

ĐỂ ĐẶT QUẢNG CÁO, VUI LÒNG LIÊN HỆ 090 326 9171 (HÀ NỘI) HOẶC 090 683 9669 (TP.HCM)
 ĐỂ ĐẶT BÁO DÀI HẠN, VUI LÒNG LIÊN HỆ 090 444 0826 (HÀ NỘI) HOẶC 091 886 7456 (TP.HCM)
 EMAIL: AUTOCARVIETNAM@LEMEDIAVN.COM